

Zsávolya Zoltán

Földalatti fejes

Mi „embernek” számítottunk – némelyekkel ellentétben, akik a sárból gyúrt lepénnyel nemcsak dobálózta a Tiszaháton, de ettek is olyat. Ám a Dunántúl kultúra-halott észak-nyugati csücskében mégis fonákra, kettős- vagy foncsorozott fenekűre sikeredett varázsbuget volt nekünk a tájék: befelé járható zsák (és aki bejött, annak *többször* kifelé is), belülről viszont nem, vagy csak nagyon nehezen, s főleg igen ritkán áthatolható. Háromévente elfelé csak Nyugatra. A fatert nem is engedték *odamenni* az NSzK-ban élt édesanyja temetésére, lévén éppen az előző esztendőben jártuk meg családdal Hessent, ahol a rajtuk kívüli egész, a kitelepített család-rész „tengődött”. – Van Gogh *Krumplievőkjét* kockázták fel jelenetké (nyomorpixel) ’46-tól kezdve, míg be nem vonult nekik ráógumizva a Marshall-segély. Előbb persze kicsikét ráfejlődött még Vincentre: sötétedés után vissza-visszalépegettek a szántóföldre, ahol napközben, a magán-gazda *Bauer* számára vetették a darabos – „termést”, és vissza kaparva egy részét lett este mit enniük. Szénhidrát-diéta hűvös „földnyomásából” erről ugyan mit is mondhatnék? Biológianár apámtól már kisgyerekként, mielőtt még iskolába mentem, megtudhattam: ha mindössze a héját vetik is el a burgonyának, bőven meggyökeresedik, s növény kerekedik belőle. Amely termést pusztán azért nem hoz (habár tulajdonképp azt is, épp csak mérgezőt), mivel az a gumó, amit végül is fogyasztunk, a gyökérszövet része, nem másé.